

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό μυστήριο

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είχα πείε στο σπίτι να πάρω μερικά πράγματά μου. Κι' ε-
ξαφια, χωρίς να τον περιμένα, τον είδα να παρουσιάζεται
μπροστά μου. Ήταν φαινόται στο γραφείο του και περιμένα.
Στην αρχή θέλησα να τον αποφυγω. Πέταξα τὰ πράγματα που
κρατούσα κι' έκαπα να φύγω. Στάθηκε όμως μπρός μου, μου-
φράξε την πόρτα και μου είπε :

—Μείνε! Θέλω να σου μιλήσω...

Ή ωνή του ήταν απότομη, αλλά δεν είχε τό θυμό και τή
σκληρότητα των άλλων ημερών. Αναγκάστηκε να σταθώ δρι-
θιος, στη μέση του δωματίου, αποφασισμένος ν' ακούσω τί ή-
θελε να μου πη.

—Πέρασε στο γραφείο μου καλύτερα, μου είπε. Δεν είνε κα-
τάλληλο τό μέρος εδώ.

Τόν ακολούθησα στο γραφείο του, χωρίς να φέρω αντίρρηση,
περίεργος να δω τί θα βούλεγε.

Κάθισε στη θέσι του.

Έγώ στάθηκα δρθιος απέναντί του.

—Κάθισε! μου είπε ξερα.

Έκάθησα χωρίς να πώ λέξι και περιμένα ν' αρχίση.

Πέρασαν όμως αρκετά δευτερόλεπτα σιωπής, μιάς σιωπής,
που μου βάρυνε τήν καρδιά.

Έπι τέλους ο πατέρας μου, ανάσανε βαθεία σαν νάθελε να
διωχί άπί τήν καρδιά του κάποιο μεγάλο βάρος, που τήν έπιε-
ζε και μου είπε, με φωνή έντελώς ήρεμη, πούδευινε πως είχε
σκεφθί πολύ πάνω σ' αϊτά που έπρόκειτο να μου έκθέση :

—Λεάνδρε, θα σε παρακαλέσω να προσέξης πολύ αϊτά που
θα σου πώ. Από τή στάσι σου, από τις άπαντήσεις που θα μου
δώσης, έξαρτάται τό πόν. Ξέρεις καλά πόσο με λύησες τόν
τελευταίο καιρό. Φέρθηκες στον πατέρα σου ανυπακούα, σκλη-
ρά, πρόσταχα. Μήπως λέω υπερβολές ;

—Εσकुψα τό κεφάλι μου, χωρίς ν' άπαντήσω.

—Δέν μου άπαντάς ; είπε ο πατέρας μου. Πολύ καλά, όπως
θές. Πάρνω τή σιωπή σου ως μετάνοια και συνεχίζω. Θέλω να
μού άπαντάς ρητά και κατηγορηματικά σ' ό,τι θα σε ρωτώ. Θά
τό κάμης ;

—Ναι, φιθύρια.

—Θά μου μιλήσης με άπόλυτη ειλικρίνεια ;

—Μάλιστα.

—Φτάνει... Φτάνει... μου φώναξε ο πατέρας μου.

—Όχι, όχι... Άφήστε με να τελειώσω, τού είπα.

Και συνέχισα :

—...Άρκεί, ή έρωτήσεις που θα μου κάνετε, να μη με προ-
σβάλουν, ούτ' έμένα, ούτε τή μητέρα μου.

Ο πατέρας μου σούφρωσε τὰ φρύδια του.

—Έστω, είπε τέλος, δέχομαι τόν όρο σου,
άν και είνε περιττός, όπως θα δής. Δεν πρό-
κειται να σε προσβάλω. Αντιθέτως, φροντί-
ζω για τήν τιμή σου και τήν αξιοπρέπεια
σου.

—Εύχαριστώ.

Ξανάγινε σιωπή.

Ο πατέρας μου σκεφτόταν... Δίσταζε 'σως
ν' αρχίση. Μά αυτό δεν κράτησε πολύ. Σή-
κωσε τέλος τό κεφάλι του και μου άπηθύνη
τήν πρώτη του έρώτησι :

—Λεάνδρε... είσαι έρωτευμένος με τή μη-
τέρα σου ;

Τάχασα. Είμαι βέβαιος πως τή στιγμή αυ-
τή έγινε κατακόκκινος από ντροπή.

Μά χρειάζόταν κουράγιο.

—Έπρεπε να τελειώουσε.

Και συγκεντρώνοντας τό θάρρος μου, εί-
πα στον πατέρα μου, αντί ν' άπαντήσω άπί
εϊθείας στην έρώτησί του :

—Η δεσποινίς Φλώρα δεν είνε μητέρα μου!
Η καρδιά της είνε ελεύθερη... Τό ξέρετε
καλά.

—...Όστε όμολογείς πως τήν αγαπάς ;

—Ναι, τήν αγαπώ.

—Και σ' αγαπά κι' αυτή ;

—Μάλιστα, μ' άνταγαπά.

—Είσαι βέβαιος για τὰ αισθήματά σου, τόσο τὰ δικά σου,
όσο και της... της δεσποινίδος Φλώρας, τέλος πάντων ;

—Ναι, άπόλυτως βέβαιος.

—Τό αισθημά σας αυτό άπό πότε χρονολογείται ;

—Απο τή στιγμή που πρωτοείδα τή Φλώρα.

—Πριν τή ζητήσω σε γάμο ;

—Όχι, κατόπι, όταν με πρωτοπήγατε σπίτι της. Τήν συμ-
πάθησα άμέσως. Κατάλαβα ότι είνε δυστυχισμένη, ότι θυσιάζε-
ται. Κι' όμως έκρυπα τό αισθημά μου αυτό βαθεία στην καρδιά
μου. Και θάμινε εκεί θγαμένο, δεν θα τό φανέρωνα ποτέ, άν
δεν συνέβαιναν όσα συνέθησαν, άν δεν βεβαιωνόμουν άπόλυ-
τως ότι ή Φλώρα δεν σας αγαπά, δεν σας άνήκει, δεν θα σας
άνηκε ποτέ...

—...Όστε τήν βοήθησες να άποσπώθη άπό μένα, να κρατηθί
μακριά μου. Έπίσχυσες τήν άποστραφή της σε μένα...

—Όχι, δεν είπα αυτό. Γιατί δεν είν' αλήθεια αϊτή ή κακοή-
θεια που μου άποδίδετε. Έκρυπα τὰ αισθηματά μου ως τήν
τελευταία στιγμή.

Ξανάγινε σιωπή.

Ο πατέρας μου βυθίστηκε και πάλι σε σκέψεις.

Στενοχωριόμουν τις στιγμές αυτές όσο δεν λέγεται. Μά ό-
πόμινε με τή σκέψι, πως ίσως τὰ πράγματα θάπαιρναν καλύτε-
ρο δρόμο, για σας πρό πάντων, αγάπη μου.

—Πιστεύω τὰ λόγια σου, μου είπε σε λίγο ο πατέρας μου
ανάστενάζοντας. Όστόσο όμως, έπρεπε να σκεφθής πως ή νέα
αϊτή ήταν γυναίκα μου, μητριά σου έστω.

—Όχι πατέρα, τού άπάντησα. Η Φλώρα δεν ήταν ούτε γυ-
ναίκα σας, ούτε μητριά μου. Ήταν και έξακολουθεί να είνε
ένα θύμα. Τό ξέρεεις καλά αυτό άλλωστε. Θυσιάστηκε χάριν
τού πατέρα της, χάριν της οικογενείας της. Τήν έκάντα δυστυ-
χιωμένη, για να ικανοποιηθί ένα σας καπρίτσιο. Για να σας
δείξω μάλιστα πως ποτέ, μά ποτέ δεν θα γινόταν δική σας, πως
θα φέρατε σ' όλη σας τή ζωή τό βάρος της άδικίας που τής
κάντατε, θύ σας άποκαλύψω και κάτι που δεν ξέρετε...

—Τί θές να πής ;

—Θέλω να πώ πως ή Φλώρα θα ήταν σήμερα νεκρή.

—Νεκρή !

—Άκριβώς. Είχε πάρει τήν άπόφασι ν' αυτοκτονήση. Πίποτε
δεν θα τήν απέτρεπε από τό διάθημά της αυτό. Είχε τό πιστόλι
έτοιμο κάτω άπί τό προσκέφαλό της. Και

σήμερα θα βρισκόταν σπίτι στο χώμα και
οίς θα βασανίζόσαστε από τις τύψεις σας,
άν δεν έμάντευα τήν τρομερή της άπόφασι
και δεν τήν έκαπα ν' αλλάξη γνώμη...

Τὰ λόγια μου αυτά κάνανε έξαιρετική
έντύπωση στον πατέρα μου, που τόσο δύ-
σκολα—πως ξέρεις—συγκινείται.

—Γιατί δεν μου μιλούσε ελεύθερα ; μου
είπε. Γιατί δεν μου άνοιγε τήν καρδιά της ;

—Γιατί σας φοβόταν. Γιατί ήταν βέβαιη
πως δεν τήν συμπονούσατε.

—Δέν μπορούσε να τό ξέρη αυτός.

—Κι' όμως, έτσι θα συνέβαινε. Δεν θα
τήν λυπόσαστε, όπως δεν τήν λυπόσαστε
καί τώρα.

—Νά τήν ληπθώ ; Τή γυναίκα που με
περιφρόνησε, με έξευτέλισε, με καταπίκρα-
νε !...

—Δέν έφταινε αϊτή. Σεις δημιουρήσατε
όλη αϊτή τήν τραγωδία.

Ο πατέρας μου έκανε μια απότομη χειρο-
νομία. Είχε θυμώσει. Φανόταν αυτό καθα-
ρά στη μορφή του. Κι' όμως, συγκράτησε
τά νεύρα του. Ζήτησε ένα ποτήρι νερό κι'

θταν ή ύπηρετρια έυγε, μου έπτε με φωνή βαρειά και πικραμένη:

- «Και τώρα ;... Τί σκέπτεσαι νά κάμης τώρα ;»
- «Θέλετε νά ξεκαλοουθήσω νά σας μιλάω ειλικρινώς ;»
- «Τό άπαιτώ.»
- «Είμαι άπεφασισμένος νά φερθώ σαν τ'ίμιος άνθρωπος.»
- «Τί θές νά πής ;»
- «Θέλω νά πώ πως έπειτα άπ' όσα συνέβησαν, ή δεσποινίς Φλώρα πρέπει νά γίνη γυναικά μου.»

Ό πατέρας μου δέν περίμενε τήν άπάντησι αυτή.

Τινάχτηκε δόλωσως, σαν νά είχε δεχτή κατάστηθα ένα δυνα-

τό γροθιοκόπημα.

Τό πρόσωπό του και τά μάτια του, τά σκληρά του μάτια,

σκούρηναν...

Η γροθιάς του σφιγγόντουσαν...

Νόμισα γιά μιá στιγμή πως θά όρμουσε άπάνω μου γιά νά

μέ πνίξη. Κι' άσφαλώς τέτοια διάθεσι είχε. Κύτταξα λοιπόν

γύρω μου, γιά νά δω πως θά μπορούσα ν' άμυνθώ.

Όλ' αυτά συνέβησαν μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα, μέσα σ'

έλάχιστες στιγμές.

Τό πρόσωπό του πατέρα μου άλλαξε, στο μικρό αυτό διά-

στημα χίλια χρώματα, χίλιες έκφράσεις. Είδα νά ζωγραφίζεται

σ' αύτ' ή λύσσα, ή μανία, ή ζήλεια, ή ντροπή, ή μαύρη άπει-

πισία, ή πίκρα κι' ή άπογοήτευσί...

Και τίς ίδιες αυτές στιγμές, μέσα

στήν καρδιά μου, τά συναισθήματα θι-

αδεχόντουσαν τό ένα τό άλλο. Ό θυ-

μός τό φόβη, ή ζηλιτοπτία τό θυμό, τή

ζηλιτοπτία ή λύπη...

Κι' όταν βεβαιώθηκα πειά ότι ή με-

γάλη έξαμιά του πατέρα μου είχε πε-

ράσει χαμηλώσα τό κεφάλι μου συν-

τριμμένος, καταλαθαίνοντας ότι είχα

προχωρήσει πολύ, ότι είχα πιά λόγια,

πού τόν πλήγωσαν βαθειά.

«Αγ, πώς θάθελα τή στιγμή αυτή—

πιστείμ' με. Φλώρα— νά ριχτώ μπρός

του γονατιστός και νά του ζητήσω νά

μέ συγχωρήσει γιά ό,τι του κάνα και

δασά του είπα! Μά, αλλοίμονο, ήξερα

καλό τόν πατέρα μου. Ήξερα πόσο

ήταν ψυχρός, σκληρός και δεσποτικός,

ήξερα ότι τέτοιο είδους τρυφερότητες

δέν τόν συγκινοῦσαν.

Περίμενα λοιπόν ύπομονετικά νά ή-

ρημήση έντελώς και νά μου άπευθύνη

όποιαδήποτε έρώτησι ήθελε.

Ό πατέρας μου έκανε άρκετή ώρα

νά μου μιλήσει. Περίμενα ίσως νά γαλη-

νέψη ή καρδιά του, νά ερηνεύσουν τά

νεύσα του.

«Επί τέλους, σήκωσε τό κεφάλι του,

μέ κύτταξε και μου έπτε :

— «Παιδί μου, τρελλάθηκες!»

Προσπάθησα νά κάμω τή φωνή μου δσο

μπορούσα πιά ήρεμη και παρακαλεστική και τού άποκριθήκα :

— «Μή μέ βρίζης, πατέρα. Δέν τρελλάθηκα καθόλου.»

— «Μόνον ένας τρελλός θάκανε τίς σκέψεις που κάνεις, μου

φώναξε.»

Θέλησα νά τού άπαντήσω, μά δέν μ' άφησε.

— «Σκέφτηκες καλά αυτό που θέλεις νά κάμης ; μέ ρώτησε.

Θές νά παντρευτής ; Και μέ ποιάν ; Μέ ποιάν ; Μέ τή μητέρα

σου! ...»

— «Όταν θά γίνη αυτό, πατέρα, ή Φλώρα θά είνε πειά έντελώς

έλευθερη.»

— «Πώς έλευθερη ;»

— «Δέν θά τής δώσετε διαζύγιο ;»

— «Κι' άν ύποθέσουμε πως τής τό δίνω ;»

— «Τότε...»

— «Τότε θά είνε έλευθερη και μπορείτε νά κάνετε ό,τι σας κα-

πνίσει!... Αυτό θές νά πής ;»

— «Σχεδόν ναί.»

— «Σχεδόν ναί ; Κι' έχεις τήν ιδέα πως ό κόσμος ξεγινάει έ-

τσι εύκολα ; Και τά σγόλια τού κόσμου, τήν κακολογία τού κό-

σμου δέν τήν σκέπτεσαι ;»

— «Τά σκέφτηκα όλα, πατέρα.»

— «Κι' ξεκαλοουθείς νά επιμένης ότι μπορείς νά κάμης τό γά-

— «Μέ κρίνετε χωρίς νά μ' άκούσετε. Άκούστε πρώτα τίς σκέ-

ψεις μου.

Ό πατέρας μου δέν μου άπάντησε.

Κούνησε μόνον τό κεφάλι του.

Αυτό μούδωσε τό θάρρος νά τού έξηγηθώ.

— «Έχω ύπ' όψιν μου τίς δυσκολίες που μου αναφέρατε, τού

είπα φασθόμαι κι' έγώ ύπερφολικά τήν κακολογία τών ανθρώ-

πων. Γι' αυτό έχω τήν έξη άπόφασι : Μετά τό διαζύγιο, θά

φύγω μέ τή Φλώρα γιά τό Παρίσι και νά τελέσω εκεί τό γάμο

μου.»

Ό πατέρας μου χαμογέλασε. Ήταν ένα χαμόγελο πικρό,

γεμάτο άπογοήτευσί. Δέν τόν άνεγνώριζα πειά. Ήταν τόσο

άλλαγμένος!...

«Έπρεπε νά τόν έβλεπες αυτή τή στιγμή. Φλώρα. Θά ξεχνοῦ-

σες όλες του τίς κακίες και θά τόν συμπονεύσες.

— «Σέ πιστεύω, Λεάνδρε.»

— «Τό ίδιο συνέβη και σέ μένα. Αισθάθηκα οίκτο γιά τόν πα-

τέρα μου. Ήταν συντριμμένος, τά λόγια μου τόν είχαν άποκά-

μει : «Σφιγγε τίς γροθιάς του, δάγκανε τά χείλη του και κου-

νοῦσε μ' άπελπισία τό κεφάλι του...»

— «Μά γιατί αυτό, Λεάνδρε ; Πώς άλλαξε έτσι, αυτός ό τόσο

σκληρός και πεισματάρης ;»

— «Η άπογοήτευσί, Φλώρα. Αυτή φαίνεται τόν τσάκισε κυριο-

λεκτικώς.

— «Είσαι βέβαιος πως δέν προσποιό-

ταν ;»

— «Απολύτως βέβαιος, άγάπη μου.

Όχι, όχι, αυτή τή φορά δέν προσποι-

όταν. Αυτή τή φορά έλεγε τήν άλή-

θεια. Ξέρω καλά τόν πατέρα μου. Κι'

αυτή τή φορά τά λόγια του ήσαν ειλι-

κρινή.

— «Μακάρι νά είνε έτσι, Λεάνδρε.

— «Ετσι είνε άγάπη μου.

— «Και πως τελείωσε ή συζήτησι ;

— «Μιά τέτοια συζήτησι δέν μπορούσε

νά τελειώση, μέ τήν πρώτη μας αυτή

συνάντησι. Φλώρα.»

— «Ναί, τό καταλαθαίνω.

— «Ό πατέρας μου ήταν άμετάπει-

στος και είνε δίκιος. Φανεται πρόθυ-

μος γιά τό ζήτημα τού διαζυγίου, άλ-

λά γιά τό γάμο σας δέν θέλει ν' ά-

κούση κουθέντα. Αυτό όμως δέν μ' ά-

πελπίζει, Φλώρα. Άσκει ποδύνη ή

άργη.

— «Μή μέ παρεξηγής, Λεάνδρε... Άν

ήξερες πόσο φοβόμ'αι!...»

— «Άγάπη μου, δέν πρέπει ν' άνησυ-

γής πειά. Τά πράγματα ήσαν καλό

δρῶμο.

— «Ναί, έτσι είνε σχετικά μέ τό δια-

ζύγιο. Φυσικά ό πατέρας σου θά θε-

λήση νά λυτρωθί από μένα. Ξεγιάς όμως ότι ό πατέρας μου...»

Στό σημείο αυτό κόμπιασα.

Ντρεπόμουν.

Ό Λεάνδρος κατάλαθε τί έφήμιζαν τά λόγια μου.

— «Ξέρω τί θέλεις νά πής. Φλώρα, μου έπτε. Ένωσεις τό χρέος

του πατέρα σου στόν πατέρα μου. Μά μην άνησυχής, χουσάφι

μου. Ό πατέρας μου δέν θά φερθί σκληρά στήν περίστασι

αυτή.

— «Σού τό ύποσχέθηκε, Λεάνδρε :

— «Όχι, Φλώρα μου. Ούτε μιλήσαμε καν πάνω σ' αυτό τό ζή-

τημα. Μά είμαι βέβαιος, πως δέν ύπάρχει κανείς κίνδυνος σχε-

τικώς.

— «Ξεγιάς τίς άπειλές τού πατέρα σου :

— «Όχι. Άλλά τίς άπειλές του αυτές τίς έξεστούισες πάνω στο

θυμό του και τώρα δέν τίς θυμάται πειά. Ναί, Φλώρα. Είμαι

βέβαιος γι' αυτό. Ό πατέρας μου έπιθυμεί πολύ πάντων νά τε-

λείωσι, δσο τό δυνατόν πύ γρήγορα, και γαρρί πασαρίες ή

ιστορία αυτή μαζύ σου. Ηούγασ λοιπόν και κάμε ύπομονή.

Τό διαζύγιο δέν θ' άργήση. Και τότε... Έπήρας έπίσης και μιá

άλλη άπόφασι. Θά γυρίσω στο σπίτι. Θά βλέπω καθημερινώς

τόν πατέρα μου. Κι' έτσι θά προσπαθώ νά κερδίσω τή συμ-

πάθειά του.

— «Όστε ή συζήτησί σας κόπη-

κε στο σημείο που μου ανέφερες

παράπάνω ;»

— «Ναί. Ό πατέρας δέν θέλησε

νά συμφωνήσῃ. Μου έπτε υμόν :

— «Είσῃ έλευθερος, παιδί μου.

— «Καιρός είνε καλός σύμβουλος.

Σκέψου, σκέψου πολύ, γιά νά

μη μετανιωήσης πικρά άργότε-

ρα.»

(Άκολουθεί)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» :
ΤΟ ΥΠΕΡΧΟΣ. ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΙΜΠ
«Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ»

Ήνδοι, θηρία, κυνηγοί. δραματικές περιπέτειες, έ-
ρωτες, μισή, ήρωισμοί, τραγωδιες τής ζούγκλας
και τής έρήμου, κ.π. κ.π.